

A Historical Study of the Words /tham/ and /tham hâj/

Abhisara Bolnarattana and Suthat Klaysuwan
Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

Received: July 2, 2023

Revised: November 7, 2023

Accepted: November 16, 2023

Abstract

This research aimed to study the word /tham/ and /tham hâj/ in the Sukhothai, Ayuttaya, Thonburi and early Rattanakosin era. The data was collected from 11 different published pieces of literature in the form of prose. The results showed that the word /tham/ functioned as a transitive verb in every era. There were two types of sentence structures: NP + tham / krà?-tham/ + NP + (NP) and NP + auxiliary verbs + /tham/ / krà?-tham/ + NP. The word /tham / krà?-tham/ had function, as a causative verb, and it was found only in the early Rattanakosin era. The study also found two sentence structures which were NP +__+ NP + S and NP__+ NP2 + V2. When the sentences were categorized based on their causative verbs according to the concepts of Iwasaki and Ingkaphirom (2005, p. 324), it was found there was only forceful causative verb type, which was in the form of NP +__+ NP + S. The word /tham hâj/ was initially used in the Ayutthaya era.

Keywords

to do, to make, historical studies, historical linguistics

การศึกษาเชิงประวัติของคำว่า “ทำ” และ “ทำให้”

อาภิสรา พลนรัตน์ และ สุทัศน์ คล้ายสุวรรณ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยธนบุรีและสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น โดยเก็บข้อมูลจากงานวรรณคดีประเภทร้อยแก้วที่ได้รับการตีพิมพ์แล้ว จำนวน 11 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่าหน้าที่ของคำว่า “ทำ” ในทุกสมัยทำหน้าที่เป็นสกรรมกริยา (transitive verb) พบทั้งโครงสร้างประโยค 2 ลักษณะ คือ NP + ทำ / กระทำ + NP + (NP) และ NP + กริยาช่วย + ทำ / กระทำ + NP ส่วนคำว่า “ทำให้” ที่ทำหน้าที่เป็นการิตกริยา (causative verb) พบเพียงในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นเท่านั้น พบโครงสร้างประโยค 2 ลักษณะ คือ NP + __ + NP + S และ NP + __ + NP2 + V2 และเมื่อนำประโยคมาจัดประเภทกริยาการิต ตามแนวคิดของอิwasaki และอิงคาภิรมย์ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2005, p. 324) นั้นพบเพียงประเภทกริยาการิตมีอำนาจประเภทเดียว ซึ่งอยู่ในกรอบประโยค NP + __ + NP + S และเริ่มพบว่ามีการใช้คำว่า “ทำให้” ในสมัยอยุธยา ดังโครงสร้าง NP + ทำให้ + NP + V2

คำสำคัญ

คำว่า “ทำ”, คำว่า “ทำให้”, การศึกษาเชิงประวัติ, ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ

บทนำ

ปรากฏการณ์ทางภาษาอย่างหนึ่งที่พบในภาษาไทยคือ คำบางคำทำหน้าที่ทางวากยสัมพันธ์ได้หลายหน้าที่ทั้งคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ หรือที่เรียกว่าคำหลัก (Lexical word) และคำบุพบท หรือที่เรียกว่าคำไวยากรณ์ (Grammatical word) ดังตัวอย่างเช่น

(1) น่อง GANG ร่ม

(2) แดด ร่ม แล้ว

จากตัวอย่างจะเห็นว่า คำว่า “ร่ม” สามารถปรากฏเป็นคำนามในตัวอย่างที่ (1) หมายถึง สิ่งที่ใช้กางกันแดด กันฝน มีด้ามสำหรับถือ และสามารถปรากฏเป็นคำกริยาในตัวอย่างที่ (2) โดยทำหน้าที่เป็นอกรรมกริยา หมายถึง ซึ่งมีอะไรบังแดด (Royal Institute of Thailand, 2011, p. 971)

ดิลเลอร์ (Diller, 2001, p. 39) เรียกปรากฏการณ์ในลักษณะนี้ว่าการกลายเป็นคำไวยากรณ์ (Grammaticalization) กล่าวคือเป็นปรากฏการณ์ที่คำหลัก หรือ คำเนื้อหา (Content-oriented lexemes) เช่น คำนาม คำกริยา กลายเป็นคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Grammatical function) โดยภาษาตระกูลไท (Tai family) มักปรากฏให้เห็นอยู่ในลักษณะของคำนามหรือคำกริยากลายเป็นคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ในหมวดคำปิด (Functions of closed-class) เช่น คำบุพบท คำช่วยกริยา หรือ คำสันธาน

คำว่า “ทำ” เป็นคำหนึ่งที่ผ่านกระบวนการกลายเป็นคำไวยากรณ์จาก คำกริยา ซึ่งเป็นคำเนื้อหา ได้กลายเป็นคำไวยากรณ์ในลักษณะต่าง ๆ รัศมี วิจิตรวาทการ (Vadakan, 1976 p. 34), กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (Thepkanjana, 1986, p. 10) และ อิwasaki และ ینگคาภิรมย์ (Iwasaki and Ingkaphirom, 2005, p. 324) ได้กล่าวถึงคำว่า “ทำ” และ เดิมเป็น

สกรรรมกริยา ต่อมาได้กลายเป็นคำไวยากรณในลักษณะประโยคที่แสดง
สถานการณการิต (Causative situation) ได้ด้วย ปัจจุบันนี้จะเห็นว่ามีกร
ใช้ประโยคที่มีคำกริยาสองคำในประโยคเดียวกัน ซึ่งนักวิชาการทางภาษาไทย
เรียกว่า “คำกริยาการิต” (Causative verb) คือ คำกริยาที่เมื่อปรากฏใน
ประโยคแล้ว จะทำให้เห็นความหมายของเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือ
เหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุซึ่งเกิดขึ้นก่อนและเหตุการณ์ที่เป็นผลซึ่งเกิดขึ้นทีหลัง
ดังตัวอย่าง

(3) มานะ	ทำ	แก้ว	แตก
(4) พี่	ทำให้	น้อง	ร้องไห้

คำว่า “ทำ” ประโยคที่ 3 มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน คือ “มานะทำ
ทำบางสิ่ง ซึ่งเป็นสาเหตุให้แก้วแตก” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาคือ
“แก้วแตก” ในประโยคนี้มีคำกริยา 2 กริยา คือ คำว่า “ทำ” และ “แตก”
ส่วนประโยคที่ 4 มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน คือ “พี่ทำให้... (ทำบางสิ่ง) ซึ่ง
เป็นสาเหตุให้น้องร้องไห้” เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาคือ “น้องร้องไห้”

ด้วยลักษณะคำกริยา “ทำ” และ “ทำให้” มีการใช้เป็นคำกริยา
การิต (Causative verb) หากปรากฏอยู่ในประโยคภาษาไทย จะเรียกว่าเป็น
ประโยคที่แสดงสถานการณการิต (Causative situation) จึงมีนักวิชาการ
ศึกษางานวิจัยที่สอดคล้องกับประเด็นนี้ เกี่ยวกับความต่างในเรื่องความหมาย
ของหน่วยสร้าง “ทำ” (Constructional meaning) ซึ่งเป็นความหมาย
ประจำหน่วยสร้างความหมายดังกล่าวเป็นความหมายของหน่วยสร้างเอง
ไม่ได้เกิดจากความหมายของคำกริยาหลักหรือการรวมความหมายของ
คำอื่น ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นหน่วยสร้างนั้น อาทิ “กิ้งก่าญจณ์ เทพ

กาญจนา (Thepkanjana, 1986, p. 10) วิเคราะห์ว่า หน่วยสร้าง “ทำ” สื่อความหมายแสดงว่าผู้ก่อเหตุไม่มีความตั้งใจในการก่อเหตุ ส่วนหน่วยสร้าง “ทำให้” สื่อความหมายเป็นกลางในแง่ของความตั้งใจ นอกจากนี้ ภิลาส โพธิแพทย์ (Pothipath, 1999, p. 1) ศึกษาหน่วยสร้างการิตแบบวิเคราะห์ในภาษาไทย พบว่ากระบวนและความหมายแก่นของหน่วยสร้างการิตแบบวิเคราะห์ในภาษาไทยทั้ง 3 ชนิด ได้แก่ หน่วยสร้าง “ทำ” “ให้” และ “ทำให้” โดยใช้คลังข้อมูลภาษาปัจจุบันนั้น มีการสื่อความหมายแก่นที่แตกต่างกันออกไปหลายลักษณะ อย่างไรก็ตาม การศึกษาคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” เป็นการศึกษาในลักษณะของคำกริยาการิต (Causative verb) ในภาษาปัจจุบัน ซึ่งเป็นการศึกษาเฉพาะสมัย (Synchronic) เพียงเท่านั้น ด้วยเหตุผลนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเชิงประวัติหรือข้ามสมัย (Diachronic) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” กลายเป็นคำ “กริยาการิต” เริ่มตั้งแต่สมัยใด มีโครงสร้างภาษาอย่างไรให้เป็นระบบขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

ทบทวนวรรณกรรม

จากการที่ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ผู้วิจัยจึงสรุปโครงสร้างของคำกริยา “ทำ” และ “ทำให้” ได้ ดังนี้

Table 1: Summary the structure of the verbs "do" and "make"

โครงสร้าง	Sinlapasan, U. (2001).	Panupong, W. (1987)	Phanthumetha, N. (2006)
NP + ทำ +	สกรรรมกรรรียา		คำหลักประเภทกรรรียา
NP	แม่ <u>ทำ</u> อาหารเย็น		แม่ <u>ทำ</u> ขนม
NP + ทำ +	กรรรียานูเคราะห		
NP + กรรรียา	แม่ <u>ทำ</u> อาหารเย็นหก		
แท้			
NP + ทำ +		สกรรรมกรรรียา	
NP + กรรรียา		นำ <u>ทำ</u> กับข้าวแล้ว	
ช่วย			
NP + กรรรียา		สกรรรมกรรรียา	
ช่วย + ทำ/		นำ <u>กำลัง</u> ทำกับข้าว	
ทำให้ N			
หรือ NP +			
กรรรียาช่วย +			
ทำ/ทำให้ +			
s			
NP + ทำ +			
NP2 + V2			
NP + ทำให้			
+ NP2 +			
V2			
ทำ/ทำให้ +			
NP + V2 +			
(NP)			

Table 2: Summary the structure of the verbs "do" and "make"

โครงสร้าง	Vichitva-Dakan. R. (1976)	Shibatani, M. (1976)	Pothipath, V. (1999)	Iwasaki, S. (2005).
NP + ทำ +		กริยาการิิต		
NP		นักเรียน <u>ทำ</u>		
		ขนม		
NP + ทำ +				
NP + กริยา				
แท้				
NP + ทำ +				
NP + กริยา				
ช่วย				
NP + กริยา	กริยาการิิต			
ช่วย + ทำ/	เกิดกับคำช่วย			
ทำให้ + N	หน้ากริยา			
หรือ NP +	เขาจะ <u>ทำ</u>			
กริยาช่วย +	ผู้หญิง <u>เจ็บ</u>			
ทำ/ทำให้ + s	เขาจะ <u>ทำให้</u>			
	ผู้หญิง <u>ตกน้ำ</u>			

โครงสร้าง	Vichitva-Dakan. R. (1976)	Shibatani, M. (1976)	Pothipath, V. (1999)	Iwasaki, S. (2005).
NP + ทำ + NP2 + V2	กริยาการีต (บอกความ บังเอิญ) สักกะ <u>ทำ</u> กระจกแตก	กริยาการีต <u>นักเรียน<u>ทำ</u></u> กระจกแตก	กริยาการีต สุริย์ <u>ทำ</u> เด็กตก น้ำ นาย ธนาการใหญ่ <u>ผู้<u>นี้</u>ที่<u>ทำ</u>ให้</u> ธนาการ กลีกรไทย กลายเป็น แกลอรี่ใหญ่	1. กริยาการีต (มีอำนาจ) สันติ <u>ทำ</u> แก้วแตก 2. กริยาการีต (กระทำ ความรู้สึก) <u>ที่</u> <u>ทำ</u> แม่ผิตหวัง 3. กริยาการีต (ประธานไม่มี ชีวิต) คำ บรรยายสุดิตรา <u>ทำ</u> นักเรียน หลับ
NP + ทำให้ + NP2 + V2	กริยาการีต สัก <u>ทำ</u> ให้ <u>แก้ว</u> อ๊ ล้ม	กริยาการีต สิ่ง <u>แวดล้อม</u> <u>ทำ</u> ให้ <u>เด็ก</u> ก๊	กริยาการีต นายธนาการ <u>ใหญ่</u> <u>ผู้<u>นี้</u>ที่<u>ทำ</u></u> <u>ให้</u> ธนาการ กลีกรไทย กลายเป็น แกลอรี่ใหญ่	1. ประธานของ หน่วยสร้างเป็น สิ่งมีชีวิตหรือไม่ ก็ได้ มาลิน <u>ทำ</u> <u>ให้</u> แก้วแตก 2. ผู้รับเหตุเป็น สิ่งมีชีวิตหรือไม่ มีชีวิตก็ได้ การพูดเสียงดัง <u>จะ</u> <u>ทำ</u> ให้ <u>เด็ก</u> ตกใจ

โครงสร้าง	Vichitva- Dakan. R. (1976)	Shibatani, M. (1976)	Pothipath, V. (1999)	Iwasaki, S. (2005).
ทำ/ทำให้ +	กริยาการีต			
NP + V2 +	ประโยคคำสั่ง			
(NP)	<u>ทำ</u> โต๊ะขาหัก			
	ลี			
	<u>ทำให้</u> สีก			
	ประหลาดใจ			
	ลี			

จากตารางข้างต้น ผู้วิจัยขอสรุปกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ทำ” ดังนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 1 เป็นกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ทำ” ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมกริยา (Transitive verb) ทั้งนี้ พระยาอุปกิต ศิลปสาร (Sinlapasan, 2001, p. 84), วิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 1987, p. 53) และ Masayyoshi Shibatani (Shibatani, 1976, p. 45) เห็นพ้องเหมือนกันว่า โครงสร้างประโยคคือ NP + ____ + NP + (NP) หมายถึง ขึ้นต้นประธานด้วยนามวลี 1 หน่วย แล้วตามด้วย กรรมกริยา “ทำ” ต่อด้วย นามวลีอีก 1 หน่วย หรือ 2 หน่วย ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคก็ได้

วิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 1987, p. 53) และรัศมี วิจิตรวาทการ (Vichitvadakan, 1976, p.11) ได้เสนอกรอบประโยคทดสอบอีกแบบคือ NP + กริยาช่วย + ทำ + NP

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยขอแบ่งกรอบประโยคทดสอบแบบที่ 1 คำว่า “ทำ” ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมกริยา (Transitive verb) เป็น 2 แบบ คือ

- 1) NP + ____ + NP + (NP)
- 2) NP + กริยาช่วย + ทำ + NP

กรอบประโยคทดสอบที่ 2 เป็นกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ทำ” ทำหน้าที่เป็นการตีกริยา (Causative verb) ทั้งนี้ Masayyoshi Shibatani (Shibatani, 1976, p. 45), วิภาส โพธิแพทย (Pothipath, 1999, p. 1) และ อิวาซากิ และ อิงคภิรมย์ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2005, p. 324) มีความเห็นพ้องกันว่า โครงสร้างประโยคต้องประกอบด้วยหน่วยสร้างที่แสดง สถานการณ์อันประกอบด้วยเงื่อนไข 2 ประการ คือ (1) เหตุการณ์หนึ่ง เรียกว่าเหตุการณ์ผล (Caused event) จะเกิดตามหลังอีกเหตุการณ์หนึ่ง ที่ เรียกว่าเหตุการณ์เหตุ (Causing event) และ (2) เหตุการณ์ผลนั้นเกิดขึ้น สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์เหตุ ดังโครงสร้าง

2.1 NP + ____ + NP + S หรือ

2.2 NP + ____ + NP2 + V2

กริยาการตีในโครงสร้างประโยคคำสั่ง ตามกรอบประโยคทดสอบ คือ

2.3 ทำ + NP + V2 + (NP)

**ทำโต๊ะขาหักลิ*

(ทำเรื่องนั้นให้เสียบะ)

จากตัวอย่างข้างต้น หมายถึง ขึ้นต้นประธานด้วยนามวลี 1 หน่วย แล้วตามด้วยกรรมกริยา “ทำ” ต่อด้วย นามวลีอีก 1 หน่วย เป็นเหตุการณ์ เหตุ (Causing event) จากนั้นต่อด้วยประโยค 1 ประโยค เป็นเหตุการณ์ผล (Caused event) ตามมาจากการกระทำของเหตุการณ์เหตุ ทั้งนี้ ประเภท กริยาการตี ผู้วิจัยขอใช้กรอบประโยคของ อิวาซากิ และ อิงคภิรมย์ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2005, p. 324) คือ

1) กริยาการตีมีอำนาจ

NP + ____ + NP + S

2) กริยาการีตกระทำความรู้สึก

NP + ____ + NP2 + V2 (เช่น ผิดหวัง เสียใจ ตกใจ)

3) กริยาการีตประธานไม่มีชีวิต

$$\left[\begin{array}{c} \text{NP} \\ + \text{ inanimate} \end{array} \right] + \text{____} + \text{NP2} + \text{V2}$$

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากเอกสารที่ได้รับการตีพิมพ์แล้ว ข้อมูลเหล่านี้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับจากนักวิชาการส่วนใหญ่ที่นำมาวิเคราะห์งานวิจัยทางประวัติศาสตร์ชาติไทย ซึ่งเป็นหนังสือวรรณคดีประเภทร้อยแก้วแบ่งเป็นยุคสมัยดังนี้

1. สมัยสุโขทัย

- ไตรภูมิพระร่วง
- ประชุมศิลาจารึก

2. สมัยอยุธยา

- พระราชพงศาวดารกรุงเก่า ฉบับหลวงประเสริฐ
- พระราชพงศาวดารกรุงเก่า

3. สมัยธนบุรี

- พระราชพงศาวดารกรุงธนบุรี ฉบับพันจันทนุมาศ (เจิม)

4. สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

- พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 1
- จดหมายเหตุ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
- พระราชพงศาวดาร รัชกาลที่ 5
- พระราชพิธีสิบสองเดือน

- พระราชหัตถเลขา ทรงสั่งราชการในรัชกาลที่ 5 และ 6
- กฎหมายตราสามดวง

ผู้วิจัยเลือกข้อมูลประโยคตัวอย่างที่มีคำศัพท์ ซึ่งในงานวิจัยนี้คือ คำว่า “ทำ” โดยจะยกข้อความที่แวดล้อมของคำมาด้วยทั้งย่อหน้า เหตุที่ต้องยกข้อความแวดล้อมทั้งย่อหน้า เนื่องจากไม่สามารถกำหนดโครงสร้างของประโยคที่มีคำว่า “ทำ” ในรูปแบบใดได้บ้าง ยกตัวอย่างตัวอย่างประโยค

(5) “ภรรยานายบุญสีฟ่องหย่านายบุญสี ๆ ให้การแก่พระเกษมว่า
อآمدบ่อนอกใจทำชู้ด้วยนายราชาอรอดแล้วมาฟ่องหย่านายสี ๆ ไม่หย่า”

(กฎหมายตราสามดวง ฉบับพระทำนูน)

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกข้อมูลที่มีคำว่า “ทำ” ทำหน้าที่เป็นคำกริยา
มีความหมายดังนี้ (Royal Institute of Thailand, 2011, p. 567)

1. กระทำ ประกอบขึ้น ผลิตขึ้น สร้างขึ้น ก่อขึ้น เช่น ทำเก้าอี้
ทำโต๊ะ ทำรองเท้า ทำรัง
2. ประกอบการงาน เช่น ทำนา ทำสวน ทำโป๊ะ
3. ดำเนินการ ปฏิบัติงาน เช่น ทำหน้าที่ประธาน ทำตาม คำสั่ง
ทำตามกฎหมาย
4. แต่งให้งาม เช่น ทำผม ทำนัยน์ตา ทำจมูก
5. คิดและปฏิบัติไปตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่น ทำเลข
ทำการฝีมือ
6. ประกอบพิธีกรรมเกี่ยวกับการนั้น ๆ เช่น ทำวัตร ทำศพ
7. แสดง เช่น ทำบท ทำเพลง ทำแบ่ง (ปาก)
8. ศึกษาในระดับปริญญา เช่น ทำปริญญา ทำดอกเตอร์

ส่วนคำว่า “ทำให้” หมายถึง เป็นเหตุให้ เช่น ทำให้เขาได้เรียนจบ ทำให้เขาต้องออกจากงาน ซึ่งเป็นแม่คำของ “ทำให้” คือ “ทำ” (Royal Institute of Thailand, 2011, p. 568)

ทั้งนี้ เพราะจากงานวิจัยของปรีชา ช้างขวัญยืน (Changkwan-yuen, 1972, p.73) ได้ศึกษาวิวัฒนาการภาษาในสมัยอยุธยา (2515) พบว่า คำว่า “ทำ” ในสมัยอยุธยามีที่ใช้ต่างออกไปอีก คือ ใช้กับคำว่า เมือง แปลว่า “ดีเมือง” และใช้ในความหมายทางไสยศาสตร์ หมายความว่า อย่างเดียวกับ กระทำ คือ แปลว่า “อาการที่ใช้เวทมนตร์ให้เขาเป็นไปตามต้องการของตน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง **ทำ** แปลว่า “ดี หรือ โจมตี”

“ถามดูการที่คิดจะทำเมืองไทรนั้น ก็ว่าการครั้งนี้ง่ายกว่าครั้งก่อน เมื่อครั้งตนถูกเดนนันทายาก”

ทำ แปลว่า “อาการที่ใช้เวทมนตร์ให้เขาเป็นไปตามต้องการของตน”

“ถ้าฝ่ายโจทจับเลขยันอาคมถมนำมนตนคาถาใส่แผ่น

ทอง	}	สมุดกระดาศ	}	ใบไม้	}	แลน้ำมัน
เงิน		ใบลานใบตาล		สิ่งอันใดใด		
ตั่ว		ใบตอง		กะตุต		
ทองแดง		พิศมอน				

มะกรูดซ่อมปอยแกะรูปปั้นรูปหัวด้วยวิทยาคุณประการใด ๆ ที่ฝ่าย
จำเลยก็ดี จำเลยจับได้ที่โจทก์ก็ดี ท่านว่าให้พิจารณาสืบสวนจนเป็นสัจว่ามัน
ข้างผู้ใด หัวเองก็ดีให้หมอทำก็ดี ท่านว่าความมันไม่จริงมันจึงหัวให้ข้างหนึ่ง
เสียตัว ท่านว่าให้กดเอาเคดมัน ผู้กระทำเป็นแพ และหมอผู้กระทำนั้นให้เอา
ขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลคำว่า “ทำ” ในบริบท ที่ทำหน้าที่เป็น
คำกริยา ที่มีความหมายว่า กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่ไม่ได้หมายถึง “ตีเมือง”
หรือ “อาการที่ใช้เวทมนตร์ให้เขาเป็นไปตามความต้องการของตน” เท่านั้น

ผลการวิจัย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ที่ปรากฏใน
เอกสารแต่ละสมัย ทั้งสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยธนบุรี และ สมัย
รัตนโกสินทร์ตอนต้น โดยใช้กรอบประโยคทดสอบดังที่เสนอไว้ในหัวข้อ
บททวนวรรณกรรม เป็นเกณฑ์ในการจำแนกว่าคำว่า “ทำ” และ “ทำให้”
ที่ปรากฏในแต่ละสมัย ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์และความหมายคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ในสมัยสุโขทัย

จากการวิเคราะห์คำว่า “ทำ” ในสมัยสุโขทัย พบคำว่า “ทำ”
ที่ทำหน้าที่ในประโยคได้ 1 หน้าที่ คือ สกรรมกริยา (Transitive verb)
มีรายละเอียดดังนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ทำ” ในสมัยสุโขทัย มีความหมาย
เหมือนกับคำว่า “กระทำ” ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตตำแหน่งของคำว่า “กระทำ”
และ “ทำ” อยู่ในตำแหน่งคำกริยาเหมือนกัน และบริบทคำที่แวดล้อมก็เป็น
คำประเภทเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) พบโครงสร้างประโยคในกรอบประโยคที่ 1 คือ NP + ____ + NP + (NP) ทำหน้าที่เป็น สกรรมกริยา (Transitive verb) ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

กริยา “กระทำ”

(6) “ผิวจะใช้เขากระทำการอันใด ๆ ใ้ให้ใช้เขาแต่พอบังควรแลอย่าใช้เขานักหนาให้ล้าเหลือใจฯ”

(ไตรภูมิพระร่วง น. 115)

จากตัวอย่างประโยค (6) คำว่า “กระทำ” เป็นสกรรมกริยา โดยมี “เขา” เป็นนามวลี หน้าคำว่า “กระทำ” หลังคำว่า “กระทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “การอันใด ๆ” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (patient)

กริยา “ทำ”

(7) “เพราะใจเขานั้นฟังชาน ๐ ทำบาปนั้นได้ ๒๗ ดังกล่าวมานี้แลฯ ผูกสัตว์ทั้งหลายอันได้กระทำบาปด้วยปากด้วยใจดังกล่าวนั้น”

(ไตรภูมิพระร่วง น. 15)

จากตัวอย่างประโยค (7) คำว่า “ทำ” เป็นสกรรมกริยา โดยมี “เขา” เป็นนามวลี หน้าคำว่า “ทำ” แต่ถูกละ (๐) เนื่องจากได้กล่าวถึงแล้วในประโยคก่อนหน้านี้นี้ หลังคำว่า “ทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “บาป” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (Patient)

2) พบโครงสร้างประโยคในกรอบประโยคที่ 2 คือ NP + กริยา
ช่วย + ____ + NP ทำหน้าที่เป็น สกรรมกริยา (transitive verb) ดังตัวอย่าง
ประโยคต่อไปนี้

กริยา “กระทำ”

(8) “ถ้าว่าผู้ใดได้กระทำบุญแต่ก่อนสัก็์ได้เกิดในมนุษย์โลกย์
แลเทพยดาภูมิดังกล่าวนั้นแล”

(ไตรภูมิพระร่วง น. 259)

จากตัวอย่างประโยค (8) คำว่า “กระทำ” เป็นสกรรมกริยา โดยมี
“ผู้ใด”เป็นนามวลี หน้า คำว่ากริยาช่วย “ได้” และ กริยาแท้ “กระทำ”
หลังคำว่า “กระทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “บุญ” ซึ่งทำหน้าที่เป็น
ผู้ถูกกระทำ (patient)

กริยา “ทำ”

(9) “แลคนชาวอุตรุนั้นหาความกลัวมิได้ด้วย ๐ จะทำไรไถนา
ค้าขาย วายล่อง ทำมาหากิน”

(ไตรภูมิพระร่วง น. 84)

จากตัวอย่างประโยค (9) คำว่า “ทำ” เป็นสกรรมกริยา
 โดยมี “คนชาวอุตรุ” เป็นนามวลี

แต่ถูกละ (๐) เนื่องจากได้กล่าวถึงแล้วในประโยคก่อนหน้า
หน้าคำกริยาช่วย “จะ” และ กริยาแท้ “ทำ” หลังคำว่า “กระทำ” มีนามวลี
เพียงคำเดียว คือคำว่า “ไร” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (Patient)

2. การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์และความหมายคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ในสมัยอยุธยา

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ทำ” ในสมัยอยุธยา ที่มีความหมายเหมือนกันคือ “กระทำ” เป็นคำกริยา พบคำว่า “ทำ” และ “กระทำ” ดังเช่นในสมัยสุโขทัย ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตตำแหน่งของคำว่า “กระทำ” และ “ทำ” อยู่ในตำแหน่งคำกริยาเหมือนกัน และบริบทคำที่แวดล้อมก็เป็นคำประเภทเดียวกัน ดังตัวอย่าง

2.1 พบโครงสร้างประโยคในกรอบประโยคที่ 1 คือ NP + _____ + NP + (NP) ทำหน้าที่เป็น สกรรมกริยา (Transitive verb) ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

กริยา “กระทำ”

(10) “ต่างคนมีจิตโสมนัสปราโมทย์ยิ่งนักแล ๐ กระทำการสการบูชา (การสักการะบูชา)”

(พระราชพงศาวดาร น. 383)

จากตัวอย่างประโยค (10) คำว่า “กระทำ” เป็นสกรรมกริยา โดยมี “คนมีจิตโสมนัส” เป็นนามวลี แต่ถูกละ (๐) เนื่องจากได้กล่าวถึงแล้วในประโยคก่อนหน้า และหลังคำว่า “กระทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “การสการบูชา” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (patient)

กริยา “ทำ”

(11) “ข้าพเจ้าทำงานทางวิชาการใช้มาลาเรียและตนเองก็กำลังศึกษาวิชานี้อยู่”

(พระราชพงศาวดาร น. 53)

จากตัวอย่างประโยค (40) คำว่า “ทำ” เป็นกรรมกริยา โดยมี “ข้าพเจ้า” เป็นนามวลีและหลังคำว่า “ทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “งานทางวิชาการ” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (patient)

2.2 พบโครงสร้างประโยคในกรอบประโยคที่ 2 คือ

NP + กริยาช่วย + ___ + NP ทำหน้าที่เป็น กรรมกริยา (transitive verb) ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

กริยา “กระทำ”

(12) “พี่จำ” เป็นผู้ที่สุขภาพ อ่อนโยนและเป็นมิตรที่ดีที่สุดแก่ทุก ๆ คน ไม่เคยกระทำสิ่งใดที่เป็นที่ขุ่นข้องและขัดใจผู้ใดเลย”

(พระราชพงศาวดาร ฉบับหลวงประเสริฐ น. 111)

จากตัวอย่างประโยค (12) คำว่า “ทำ” เป็นกรรมกริยา โดยมี “พี่จำ” เป็นนามวลี แต่ถูกละ (Ø) เนื่องจากได้กล่าวถึงแล้วในประโยคก่อนหน้านี้นี้ หน้าคำกริยาช่วย “ไม่เคย” และ กริยาแท้ “กระทำ” หลังคำว่า “กระทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “สิ่งใด” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (patient)

กริยา “ทำ”

(13) “คุณพ่อก็ได้ทำสถิติในการเรียนได้อย่างน่าชื่นชม เพราะคุณพ่อถ่อมต้อยอย่างหนึ่งว่าทำอะไรต้องทำจริง”

(พระราชพงศาวดาร ฉบับหลวงประเสริฐ น. 83)

จากตัวอย่างประโยค (13) คำว่า “ทำ” เป็นกรรมกริยา โดยมี “คุณพ่อ” เป็นนามวลี หน้าคำกริยาช่วย “ก็ได้” และ กริยาแท้ “ทำ” หลังคำว่า “ทำ” มีนามวลีเพียงคำเดียว คือคำว่า “สถิติ ในการเรียน” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ถูกกระทำ (patient)

ทั้งนี้ ในสมัยอยุธยาเริ่มพบว่ามีการใช้คำว่า “ทำให้” มีผลการวิจัยตามกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ทำให้” ดังนี้ พบโครงสร้างประโยคที่ประกอบด้วยหน่วยสร้างที่แสดงสถานการณ์อันประกอบด้วยเงื่อนไข 2 ประการ คือ (1) เหตุการณ์หนึ่งเรียกว่าเหตุการณ์ผล (Caused event) จะเกิดตามหลังอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เรียกว่าเหตุการณ์เหตุ (Causing event) และ (2) เหตุการณ์ผลนั้นเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์เหตุ ดังโครงสร้าง NP + ทำให้ + NP + V2 ตัวอย่างประโยค เช่น

(14) “การมรณกรรมของหลวงพยุ่งเวชศาสตร์ (พยุ่ง อ.พยุ่งเวช) อธิบดีกรมอนามัยทำให้ข้าพเจ้าเศร้าสลดใจแลข้าราชการในกองควบคุมไข้มาลาเรียและโรคเท้าช้างเป็นอย่างมาก”

(พระราชพงศาวดารกรุงเก่า น. 51)

ประธาน 1

ทำให้

ประธาน 1 กริยา 2

การมรณกรรมของหลวง

ทำให้

ข้าพเจ้า

เศร้าสลดใจ

พยุ่งเวชศาสตร์ (พยุ่ง อ.พยุ่งเวช)

อธิบดีกรมอนามัย

[± สิ่งมีชีวิต]

[± สิ่งมีชีวิต]

[± ควบคุม]

จากประโยค (14) สื่อความหมายแก่นดังนี้ (1) ประธาน 1 คือ การมรณกรรมของหลวงพยุ่งเวชศาสตร์ (พยุ่ง อ.พยุ่งเวช) อธิบดีกรมอนามัย ก่อนเหตุการณ์ผลด้วยการกระทำ หรือส่งแรงอะไรบางอย่างต่อ ประธาน 2 คือ “ข้าพเจ้า” และมีผลให้ประธาน 2 เปลี่ยนแปลงความรู้สึก คือ “เศร้าสลดใจ” ตามมา

3. ผลการวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์และความหมายคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น พบดังนี้

ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ทำ” ในสมัยรัตนโกสินทร์เพียงคำเดียวที่มีความหมายคือ “กระทำ” เป็นคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นกรรมกริยา (Transitive verb)

3.1 พบโครงสร้างประโยคในกรอบประโยคที่ 1 คือ NP + กระทำ + NP + (NP) ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

กริยา “ทำ”

(15) “ภรรยานายบุญสีฟ้องหย่านายบุญสี ๆ ให้การแก่พระเกษมว่า อำแดงป้อมทำชู้ด้วยนายราชาอรอดแล้วมาฟ้องหย่านายสี ๆ ไม่หย่า”

(กฎหมายตราสามดวง ฉบับพระทำนุ น. 54)

จากตัวอย่างประโยค (15) ประธานของประโยค คือ อำแดงป้อม (นามวลี) คำกริยาหลัก คือ “ทำ” (กรรมกริยา) ส่วนกรรมของประโยคคือ “ชู้” (นามวลี) ในสมัยรัตนโกสินทร์คำว่า “ชู้” เป็นคำนาม

3.2 พบโครงสร้างประโยคในกรอบประโยคที่ 2 คือ NP + กริยา
ช่วย + ทำ + NP ดังตัวอย่างประโยค คือ

(16) “คือเมื่อรัชกาลที่ 3 ไทยได้ทำหนังสือสัญญาค้าขายกับบริษัท
อังกฤษซึ่งปกครองอินเดียเมื่อปีจอ พ.ศ. 2396 แล้วทำหนังสือสัญญา
เช่นเดียวกันกับรัฐบาลสหปาลีรัฐอเมริกา”

(พระราชพงศาวดาร ร. 5 น. 67)

จากตัวอย่างประโยค (16) ประธานของประโยค คือ “ไทย”
(นามวลี) คำกริยาช่วยคือ “ได้” คำกริยาหลักคือ “ทำ” (สกรรมกริยา) และ
ส่วนกรรมของประโยคคือ “หนังสือสัญญาค้าขายกับบริษัทอังกฤษ”
(นามวลี)

พบประโยคแบบกรอบที่ 2 คือ คำว่า “ทำ” ที่ทำหน้าที่เป็น การิต
กริยา (Causative verb) ดังโครงสร้าง

2.1 NP + _____ + NP + S หรือ

2.2 NP + _____ + NP2 + V2

ตัวอย่างประโยค ดังนี้

(17) “เมื่อนางนพมาศได้เข้ามารับราชการ นางจึงได้คิดอ่านทำ
กระถางถวายพระเจ้าแผ่นดินเป็นรูปดอกบัวและรูปต่าง ๆ”

(พระราชพิธีสิบสองเดือน น. 26)

จากประโยคที่ (17) “ทำ” ทำหน้าที่เป็น การิตกริยา (Causative
verb) อธิบายได้ดังนี้

กระสวน

ประธาน 1	ทำ	ประธาน 2	กริยา 2
นางนพมาศ	ทำ	กระทง	ถวาย พระเจ้าแผ่นดิน
[ประธาน 1]	[± สิ่งมีชีวิต]	[ควบคุม]	

จากโครงสร้างประโยค (17) ประกอบด้วยหน่วยสร้างที่แสดง
สถานการณ์อันประกอบด้วยเงื่อนไข 2 ประการ คือ

(1) เหตุการณ์เหตุ (Causing event) คือ “นางนพมาศทำกระทง”

(2) เหตุการณ์หนึ่งเรียกว่าเหตุการณ์ผล (Caused event) คือ
“มีกระทงถวายพระเจ้าแผ่นดิน” ซึ่งเหตุการณ์ผลนั้นเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจาก
เหตุการณ์เหตุ (causing event) พบกริยาริตในโครงสร้างประโยคคำสั่ง
เพียง 1 ประโยคตามกรอบประโยคทดสอบ คือ ทำ + NP + V2 + (NP)
ดังนี้

(18) “สำหรับผีญาติพี่น้องและผีเหี้ยผีเรือนจะตกใจเป็นทียว้าง
ปากแตกสัซซังหักจะได้เอาขมั้นกับปูนทา แล้วทำต้นไม้ผูกติดของกินเล็ก ๆ
น้อย ๆ กัน”

(พระราชพิธีสิบสองเดือน น. 142)

กระสวน

ทำ	ประธาน 1	กริยา 2	(นามวลี)
ทำ	ต้นไม้	ผูกติด	ของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ กัน
	[± สิ่งมีชีวิต]	[ควบคุม]	

จากโครงสร้างประโยค (19) ประกอบด้วยหน่วยสร้างที่แสดง
สถานการณ์อันประกอบด้วยเงื่อนไข 2 ประการ คือ (1) เหตุการณ์เหตุ
(Causing event) คือ “*ทำต้นไม้*”

(2) เหตุการณ์หนึ่งเรียกว่าเหตุการณ์ผล (Caused event) คือ
“*ต้นไม้ผู้กดขี่ของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ*” ซึ่งเหตุการณ์ผลนั้นเกิดขึ้นสืบ
เนื่องมาจากเหตุการณ์เหตุ (Causing event)

จากตัวอย่างประโยค “*ทำ*” ที่ทำหน้าที่เป็น การิตกริยา (Causative
verb) ข้างต้นเมื่อนำประโยคมาจัดประเภทกริยาการิตของทั้ง 4 ประโยคแล้ว
เป็นประเภทกริยาการิตมีอำนาจซึ่งอยู่ในกรอบประโยคคือ NP + ___ + NP + S

อาจอภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการเปลี่ยนแปลง เพราะ
แม้ว่าในรัตนโกสินทร์จะปรากฏการทำหน้าที่เป็นการิตแต่ก็ยังคงปรากฏเป็น
กริยากรรมอยู่ด้วย ปรากฏการณ์นี้เป็นประเด็นน่าสนใจหรือไม่

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาเชิงประวัติของคำว่า “*ทำ*” ในสมัยสุโขทัย
สมัยอยุธยา และ สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น พบหน้าที่ของคำว่า “*ทำ*”
ในทุกสมัยทำหน้าที่เป็นกรรมกริยา (Transitive verb) พบทั้งโครงสร้าง
ประโยค 2 ลักษณะ คือ NP + *ทำ/กระทำ* + NP + (NP) และ NP + กริยา
ช่วย + *ทำ/กระทำ* + NP ส่วนคำว่า “*ทำ*” ที่ทำหน้าที่เป็น การิตกริยา
(Causative verb) พบเพียงในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นเท่านั้นพบโครงสร้าง
ประโยค 2 ลักษณะ คือ NP + ___ + NP + S และ NP + ___ + NP2 + V2
และเมื่อนำประโยคมาจัดประเภทกริยาการิต ตามแนวคิดของ อิวาซากิ และ
อิงคาอิรมย์ (Iwasaki & Ingkaphirom, 2005, p. 324) นั้นพบเพียงประเภท
กริยาการิตมีอำนาจประเภทเดียว ซึ่งอยู่ในกรอบประโยค NP + ___ + NP + S

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาจากผลการวิจัยที่พบทั้งหมดสันนิษฐานว่าหน้าที่ของคำว่า “ทำ” ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา มีเพียงหน้าที่เดียวคือทำหน้าที่เป็น สกรรมกริยา (Transitive verb) และพอเริ่มเข้ามาในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น คำว่า “ทำ” ก็มีหน้าที่เป็น การิตกริยา (Causative verb) แบบง่ายก่อน มีโครงสร้างประโยคคือ NP + ___ + NP + S ซึ่งสังเกตได้ว่า พบประโยคลักษณะดังกล่าวค่อนข้างน้อย จึงไม่ค่อยได้พบการเปลี่ยนแปลงหน้าที่คำกริยาคำว่า “ทำ” (สกรรมกริยา) มาเป็นกริยาการิต (Causative verb) ในลักษณะต่าง ๆ ตามที่ได้ทบทวนวรรณกรรมข้างต้นนั้น แม้ว่าในสมัยรัตนโกสินทร์จะปรากฏการทำหน้าที่เป็นการิตแต่ก็ยังคงปรากฏเป็นกริยาสกรรมอยู่ด้วย นับเป็นอีกหนึ่งปรากฏการณ์ที่น่าสนใจศึกษาในลำดับต่อไปเพราะการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างไม่ค่อนข้างมากนัก จึงไม่อาจสามารถสรุปแน่ชัดได้ว่า คำกริยา “ทำ” ที่ทำหน้าที่เป็น สกรรมกริยา (Transitive verb) เปลี่ยนมาทำหน้าที่เป็น การิตกริยา (Causative verb) ด้วยเริ่มในสมัยใด และหากผู้วิจัยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมกว่านี้ ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานคาดว่าจะพบคำว่า “ทำ” ที่ทำหน้าที่เป็นการิตกริยา (Causative verb) ในรูปแบบประเภทการิตต่าง ๆ ดังที่นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาไว้ ตลอดจนผลการศึกษาเชิงประวัติของคำว่า “ทำให้” ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และ สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ผู้วิจัยพบเพียงตัวอย่างในสมัยอยุธยาเท่านั้น เริ่มพบว่ามีการใช้คำว่า “ทำให้” เป็นไปตามกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ทำให้” คือ พบโครงสร้างประโยคที่ประกอบด้วยหน่วยสร้างที่แสดงสถานการณ์อันประกอบด้วยเงื่อนไข 2 ประการ คือ (1) เหตุการณ์หนึ่งเรียกว่าเหตุการณ์ผล (Caused event) จะเกิดตามหลังอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เรียกว่าเหตุการณ์เหตุ (Causing event)

และ (2) เหตุการณ์ผลนั้นเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์เหตุ ดังโครงสร้าง
NP + ทำให้ + NP + V2 เพียงเท่านั้น แต่ไม่พบในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น
ซึ่งเป็นสมัยต่อมา ก็นับว่าเป็นปรากฏการณ์ทางวากยสัมพันธ์ที่นำศึกษาเชิง
ประวัติของคำว่า “ทำ” และ “ทำให้” ให้ลึกซึ้งและมีหลากหลายมุมมองมาก
ขึ้นในลำดับต่อไป

References

- Changkwan-yuen, P. (1972). *Language evolution in Ayutthaya period*. Master of Arts Thesis. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Diller, A. (2001). *Grammaticalization and Tai syntactic change: Essays in Tai Linguistics*. Bangkok: Chulalongkorn University Press
- Iwasaki, S., & Ingkaphirom, P. (2005). *A reference grammar of Thai*. Cambridge: Cambridge University Press.
- King Chulalongkorn. (1990). *The royal ceremonies of the twelve months*. Bangkok: Teachers' Council of Thailand.
- Phanthumetha, N. (2006). *Thai grammar* (3rd ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Phraya Lithai. (1961). *Traibhumikatha*. Bangkok: Sillapa Bannakarn.
- Panupong, W. (1987). *Structure of Thai language* (9th ed.). Bangkok: Ramkhamhaeng University.
- Pothipath, V. (1999). *Analytical phrase construction units in Thai*. Master of Arts Thesis. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Sinlapasan, U. (2001). *Thai language principles*. Bangkok: Thai Wattana Panich.
- Royal Institute of Thailand. (2011). *Royal institute dictionary 2011*. Bangkok: Nanmeebooks Publications.
- Shibatani, M. (1976). *The grammar of causative constructions: A conspectus*. New York: Academic Press.
- Thepkanjana, K. (1986). *Serial verb constructions in Thai*. Doctor of Philosophy thesis. University of Michigan.
- Vichitvadakan, R. (1976). *The concept of inadvertence in Thai periphrastic causative construction*. New York: Academic Press.

Author

Abhisara Bolnarattana, Ph.D.

Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

E-mail: hm_apisarap@crru.ac.th

Associate Professor Suthat Klaysuwan, Ph.D.

Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

E-mail: thats2020@gmail.com